

Leni Saris

LETTERS IN DE LUCHT

Leni Saris

LETTERS IN DE LUCHT

UITGEVERIJ WESTFRIESLAND

Eerste druk in deze uitvoering 2006

Oorspronkelijke uitgave *Licia zet door*, 1938 ©

Oorspronkelijke uitgave *Mijn naam is Myrthe*, 1967 ©

Oorspronkelijke uitgave *Letters in de lucht*, 1992, 1999 ©

Oorspronkelijke uitgave *Wees mijn gast, speelman*, 1991 ©

NUR 344

ISBN 90.205.2791.6

Copyright © 2006 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Reint de Jonge

Omslagontwerp: Van Soelen, Zwaag

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder <.voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Het huis lag werkelijk midden in de polder. Het uitzicht was weids, over grazige weiden en zeer Hollandse koeien. In de verte draaide een molen en pas ver daarachter liep de weg, waar het verkeer voorbij raasde, als een verre dissonant in een laag en zeer herkenbaar landschap. In de buurt stonden maar vijf huizen. Verspreid lagen er twee kleine huizen, een grote boerderij en twee moderne bungalows. De woningen stonden elkaar niet in de weg, maar het huis van de familie Bélard stond het fraaist.

„Het is zo prettig dat ik jullie al van heinde en verre kan zien aankomen,” had mevrouw Bélard gezegd tegen haar man en kinderen Jason en Susan.

De andere gezinsleden hadden begrepen dat dit voor moeder Resl een van de weinige pluspunten was van het huis. In de stad, tussen de stenen, had ze niet langer willen leven. Toen meneer Bélard een stuk grond plus wat geld erfde, leek dat de uitweg. Maar het vlakke land zonder berg of dal bleek het ook niet te zijn. Resl was een Zwitserse en had haar bergen, die haar overigens geen geluk hadden gebracht, op haar achttiende jaar voorgoed verlaten. Ze was nooit meer teruggegaan, maar dat nam niet weg dat het haar moeilijk viel in zowel de stad als dit oerhollandse vlakke land te wonen. Pa en de kinderen hadden er wel begrip voor. Ze hielden alledrie geweldig veel van hun Resl, met haar zachte en gelijkmatige karakter. Ze was geen uitbundige persoonlijkheid, zeurde nooit ergens over en vond dat je altijd kon inzien, zonder je eigen standpunt op te geven, dat ook de ander een stuk van het gelijk kon hebben. Maar er bleef altijd een waas van ernst en weemoed om haar hangen.

Resls kinderen woonden nog thuis. Jason had zijn rechtenstudie met goed gevolg beëindigd en zocht naar een baan. Susan ambieerde een job in de journalistiek. Ze schreef onder diverse pseudonimen stukjes in verschillende bladen, overigens zonder groot succes. Het was niet haar favoriete vorm van freelance journalistiek, maar het was een start. Tenslotte zat er niemand op Susan Bélard te wachten.

„Ach, ik leer er door. Sommige redacteuren bespreken het werk met me, en het is toch al heel wat dat ze het plaatsen. Ik zie het als een begin,” zei ze.

Haar broer zei spottend maar liefkozend: „Onze ijverige mier, overal trekt ze op af, over alles schrijft ze. Niets is haar te min, niets te dol. Kind, eens zul je slagen. Je verstand heb je, de stijl eigenlijk ook. Maar ja, droomcarrières blijken te bestaan, maar niet voor de kindertjes B elard.”

Jason bonkerde met zijn oude autootje over de bochtige landweg, die niet breed genoeg was om wagens elkaar te laten passeren. In zo’n zelden voorkomend geval moest een van beiden uitwijken naar de grasstrook.

„Jason...” announceerde Susan. „Als je hem niet zou zien, zou je hem in ieder geval horen aankomen, wat een lawaai maakt die kar van hem. Ik denk dat-ie met een kapotte uitlaat rijdt. In de verte komt pa, met zijn keurige, min of meer geruisloze wagen... vader en zoon, pal achter elkaar. Jason blijft natuurlijk met opzet langzaam rijden.”

„Als je klaar bent met je ooggetuigenverslag, zou je misschien deze borden even binnen op tafel kunnen zetten,” gaf mevrouw B elard haar dochter in overweging. „Toe nou, Susan, werk niet als een vertraagde opname. Ik vroeg je...”

„Ja ja,” zei Susan. Ze greep de borden en verdween haastig in de kamer, om daar te zien hoe haar vader en broer naast elkaar parkeerden. Jason begroette zijn vader met een zwaai en een grijns en stapte eenvoudig over de deur van zijn knutselwagen heen. Susan had het vreemde soortig bouwsel vorig jaar knutsel genoemd. Voor een groot deel was het autootje namelijk eigen bouwsel van Jason en hij was er bovenmatig trots op.

De onberispelijke lak van pa’s grijze slee mocht er desnoods aangaan, als er aan de felrode lak van Jasons auto maar niets mankeerde, want dan lag hij er met zijn neus bovenop en poetste met ijver een betere zaak waardig.

Tegen zijn vader zei hij troostend na een kleine aanrijding: „Ach pa, wat hindert dat nou... zo’n onnozel krasje!”

Pa kon het lang niet altijd waarderen, vandaar dat Susan de thuis-

komst een bijzonder genoeg vond.

„Kan-ie opeens niet harder dan dertig?” hoorde Susan door het geopende venster haar vader verontwaardigd vragen. „Of is het weer een van je geintjes?”

„Nee, de uitlaat is stuk... hoorde je dat niet?” Jason grijnsde en liep met grote passen naar binnen, vals fluitend. „Hier ben ik!”

„Ja, dat hoorden en zagen we... toe nou, jongen!” Zijn moeder, met de resterende stapel borden die Susan over het hoofd had gezien, probeerde langs hem heen te lopen maar hij walste vrolijk met haar door de brede gang, aldus op zijn vader stuitend, die verbouwereerd bleef stilstaan.

Het huis in de polder was beslist geen huis van stilte en treurigheid maar zo uitbundig kwam Jason zelden thuis, zeker niet sinds hij voortdurend mislukte pogingen deed om aan de slag te komen.

Susan, die altijd scherp observeerde, had pret om de situatie. Jason, uitbundig als een jonge hond, papa die vriendelijk maar niet begripvol hulpzoekend naar mama keek, die rustig als altijd, lief en mooi zat te zijn en die boze en uitbundige buien zo vanzelfsprekend wist op te vangen.

Zijn moeder glimlachte aanmoedigend. „Vertel me eens, jongen, heb je de grote prijs gewonnen?”

„Ik heb een baan,” zei Jason opeens heel kalm. „Kennen jullie dat grote glas en marmer paleis? Heel modern... nou, daar ben ik binnengelopen.”

„Verzekeringsmaatschappijen,” zei Susan. „Nou, dat is niet gek, hè? Is het je daar echt gelukt?”

Er hing een zekere spanning in de lucht.

„Toe, vertel nou eens, jongen,” drong George Bélard aan.

„Ben je zomaar eens naar binnen gelopen en kreeg je de directeur gemakkelijk te spreken?”

„Ja hoor, een aardige jonge vent... een beetje een opscheppertje. Nou ja, het is ook wel iets als je het zo hebt gemaakt als je nog zo jong bent. In ieder geval...” Jason aarzelde nog even en gooide toen de waarheid eruit: „Ik kan er komen werken... als portier!”

De eerste minuut die volgde had iets van het verhaal Doornroosje, wel niet in diepe slaap verzonken en verstijfd, maar wel in opperste

verbazing bleef de familie naar de zoon des huizes staren.

„Je méént het?” Susan begon te lachen. „Is dat een grapje van je?”

„Welnee.” Jason haalde de schouders op, de kogel was door de kerk en hij vond zijn flair en evenwicht terug. „Is het soms geen goed beroep?”

Moeder Resl zag de bui bij haar man aanwakkeren tot hevige storm en legde kalmerend even haar hand op zijn arm.

„Jawel hoor, het is een prima beroep,” zei ze vriendelijk. „Natuurlijk is het een eerzaam beroep. Je had er alleen geen rechtenstudie voor behoeven af te ronden, maar aangezien je daar niet meteen in kunt slagen... wel, wat is er dan tegen, aan te nemen wat je... voorlopig krijgen kunt. Ik vind het wel dapper van je dat je gewoon neemt wat je wel geboden wordt. Daar is nog niemand slechter van geworden.”

„Nou ja, je kunt in ieder geval alles wat er gebeurt op de juiste waarde schatten, dat is mooi meegenomen. Wat jij, pap?” Susan keek vragend naar haar vader.

George Bélard had zichzelf weer onder controle. „Luister Jason, ik vind alle eerlijk werk goed. Maar hier doe je geen ervaring mee op waar je later iets aan hebt.”

Toen Jason wou protesteren, hief pa zijn hand op. „Ik ken dat complex daar, Jason. Ik ken ook die portiers daar. Jij weet net zo goed als ik dat in dat complex een aantal consulaten zitten van vreemde mogendheden die niet bij iedereen geliefd zijn, en dat portier zijn daar tevens een officieuze extra bewaking is. Waarom vertel je dat er niet bij?”

Jason liep purper aan en stond op uit zijn stoel. „Waarom niet? Oh, wat ben je weer tactvol pa! Omdat ik mijn moeder niet ongerust wil maken... daarom! Bah, wat reageer je weer lekker, met je zelfingenomenheid.”

Jason beende de kamer uit en knalde alle deuren die hij tegenkwam achter zich in het slot.

„Jullie bedoelen het allebei goed, maar doen een beetje te gespannen,” zei Resl Bélard rustig. „En Jason is wat nerveus.”

Wat ben je toch een heerlijk mens, dacht Susan. Jason wil mama niet ongerust maken, maar die lost heel overwogen even een conflict met papa op.

De zaak zat George dwars. Dat Jason zo uitgevallen was, vond hij niet erg. Maar dat de jongen na een keurige studie geen kans zag om in zijn eigen vak te beginnen, zat hem hoog.

„Het lijken de crisisjaren wel weer, ingenieurs op de tram,” mompelde hij. Zijn vrouw en dochter ondersteunden hem niet.

„Het is heel goed dat Jason eerst mensenkennis opdoet, met mensen omgaat die allemaal iets anders van hem verlangen. Dat is toch een goede leerschool,” vond Susan.

„Hij wil aan de slag, George,” zei Resl. „Laat hem zijn eigen besluit nemen. Of heb je liever dat hij fluitend de halve dag aan die auto van hem zit te klungelen? Tot overmaat van ramp fluit hij nog vals ook!”

Susan amuseerde zich kostelijk met de wisselende uitdrukkingen op het gezicht van haar vader. „Zie je pap, het is eigenbelang van haar!”

George kon zoals gewoonlijk niet op tegen Resls rust en onverwachte humor.

Zuchtend zei hij: „Jullie zullen wel gelijk hebben. Hij kan tenslotte gewoon naar geschiktere functies blijven solliciteren.”

Niet heel veel later kwam Jason blijmoedig vals fluitend weer naar beneden.

„Wat heb ik jullie gezegd?” fluisterde moeder voldaan glimlachend. Ze stond op. „Jason? Hallo, wil je koffie? Ik heb verse!”

„Heb ik ooit nee gezegd?” antwoordde Jason en stak een lange arm uit naar de beker koffie. Een kopje was voor hem niet genoeg. Hij dronk zeker sloten koffie.

Hoe Jason zich voelde, wist niemand maar hij ging enkele dagen later blijmoedig op pad, zo leek het. Susan stond naar zijn tamelijk luidruchtige aftocht te kijken. De auto sloeg niet meteen aan, hij vergat zijn pakje brood en gooide het daarna met een boog in de richting van de wagen.

„Hé Jas, gooi niet zo met je dagelijks brood,” riep Susan bestraffend.

„Zeur niet. Wil je meerijden?” Jason liet zich achter het stuur glijden.

„Moet je naar de stad, naar je redactie... of zo?”

„Niet naar de stad, niet of zo... ik moet nog iets uitwerken. Ik rijd niet graag in die kanonskogel van jou. Oh, en Jas... als er gevaar

dreigt, duiken hoor! Niet dapper doen!” Ze liep lachend weg.

„Nee, dan bel ik om jou!” schreeuwde Jason haar na.

Hij stooft weg. Toen hij bijna bij de hoofdweg was, hoorden ze hem nog.

„Aardige binnenkomst. Ik hoop dat hij niet vlak bij het gebouw parkeert.” Mevrouw B elard keek vanuit het keukenraam naar haar dochter, die geen haast maakte om binnen te komen en aan het werk te gaan.

Toch kwam iedere taak die ze zichzelf opdroeg op tijd af en Jason en zij hadden dezelfde sterke wil om er te komen zonder bijzondere hulp. De twee sprongen altijd voor elkaar in de bres. Jason leek op zijn blonde, blauwogige moeder en ook Susan was met haar donkere ogen en blond haar, haar snelle warme glimlach de moeite waard om meer dan  enmaal naar te kijken. Echt mooi was ze niet, daarvoor was haar gezicht te onregelmatig. Susan zelf zei spottend dat haar neus te klein en haar mond te groot was.

„Gelukkig maar dat ik zulke mooie tanden heb,” voegde ze er meestal, ook weer niet al te bescheiden, aan toe. „Dat brengt de zaak dan weer een beetje in evenwicht.” Ze stapte naar binnen.

„Een beker van jouw onvolprezen koffie, mam. Ik loop wel om... samen even in de keuken en daarna ga ik naar boven. Ik moet er minstens twee uur hard tegenaan en vanmiddag moet ik naar Utrecht.”

Mevrouw B elard zette de beker voor Susan neer en ging zelf door met een van haar ingewikkelde gerechten, iets waar Susan weinig talent voor had.

„Wat doe je dat toch altijd fantastisch. Je bent een geboren kok volgens mij. Jammer dat je die gave niet aan mij hebt overgedaan.”

Susan zette de koffie beker neer en keek peinzend naar haar moeder, die zo rustig en aandachtig bezig was.

„Heb je vroeger toen je nog in Zwitserland woonde leren koken? In dat hotel? Je vertelt altijd zo weinig over je jeugd.”

„Er was zo weinig.” Mevrouw B elard keek even op naar Susans aandachtige gezicht. „Ik werkte daar heel prettig, ik had lieve ouders en een invalide broer, waar ik heel veel van hield. Een lawine vaagde mijn hele familie weg. Daarna wilde ik weg... om nooit meer terug te keren. Ik kwam bij de familie Rost van den Eijlder in huis, ik had

Myrthe leren kennen in dat hotel. Myrthe en haar familie zijn mijn redding geweest... dat weet je wel. Tante Myrthe en oom Stefan en de kinderen hebben voor Jason en jou ook altijd veel betekend. Jullie logeerden er maar wat graag.”

„Nou... het was er heerlijk,” zei Susan dromerig. „Ik vind het nog steeds vreselijk dat ze zo nodig naar Locarno moesten verhuizen toen oom Stefan daar het zoveelste super luxe hotel in zijn hotelketen van start liet gaan. Ik weet het wel, die vriendschap is echt levenslang, maar je verliest toch veel van elkaar en dat is jammer, daar had ik het heel moeilijk mee. Jason heeft zijn kibbelpartijen met Xenia vast erg gemist... wat werd ze altijd kwaad als hij het weer eens waagde om haar Seentje te noemen. Ik heb vaak gedacht dat ze eigenlijk dol op elkaar waren maar ja... opeens waren ze verdwenen en leiden ze daar een heel ander leven.” Ze stond op en liep naar boven, opeens nogal somber gestemd.

Oom Stefan was heel aardig, maar het viel niet te ontkennen dat hij nogal overtuigd was van zichzelf. Dat mocht wat Susan betreft best, maar ze zag toch niet dat het ooit iets kon worden tussen de duur opgevoede dochter van oom Stefan en Jason, omdat ze zich Xenia niet kon voorstellen op een driekamerflatje in een uit de grond gerezen flatgebouw en meer zou er bij Jason de eerste jaren beslist niet inzitten. Een vervlogen droom. Nu ja, er was weinig kans op een snel weerzien. Jason uitte zich niet en ze wist ook niet of hij nog wel eens bericht van Xenia kreeg.

Jason, met zijn opgewekte natuur, tobde helemaal niet over het feit dat zijn baan niet bepaald aan zijn droomwensen voldeed. Hij vond het allemaal wel avontuurlijk. Hij praatte graag met mensen en daar kreeg hij genoeg gelegenheid voor.

De eerste weken waren zijn verhalen een compleet wordt vervolgd-blijspel als tafelconversatie. Er gebeurde iedere dag wel iets dat de moeite van het vermelden waard was.

„Zie je de grote Raymond wel eens?” informeerde Susan. „Of is het een erg kapsonesmannetje?”

„Nee hoor, ze mogen hem wel... nou ja een beetje kapsones, maar niet zo, dat het echt onuitstaanbaar wordt. Het ene ogenblik ziet hij je niet staan of zitten, dan heeft-ie het zeker te druk, de andere dag

houdt hij hele gesprekken. Hij roept me wel eens voor een of andere boodschap... waar een ander niets mee nodig heeft.”

„Een vertrouwenspositie dus... hè nee, dat is niet aardig van me. Het zou best kunnen zijn dat hij je op deze manier test... handig van hem.”

„Dat denk ik zelf ook.” Het klonk aarzelend. „Het is natuurlijk tamelijk overdreven om het zo te spelen maar misschien is het helemaal zijn bedoeling niet geweest en had hij werkelijk alleen een portier nodig.”

„Ja ja,” mompelde Susan. Ze kende Jason zo goed, dat ze uit zijn verlegen gedrag wel kon opmaken dat hij beslist een paar goede beurten had gemaakt maar dat voor geen geld zou bekennen, want Jason was de bescheidenheid zelf. Als zijn baas niet met gesloten ogen rondliep, had hij natuurlijk best door dat Jason een intelligente, betrouwbare knaap was, die je om een boodschap kon sturen... en dat met zijn opleiding en prettige manieren.

„Ik zou dat kantoor best eens vanbinnen willen bekijken, het is een prachtig gebouw en er moet een fortuin aan planten staan, heb ik gelezen. Kan ik er niet eens een reportage over schrijven?” Susan keek van haar broer naar haar ouders.

„Laat dat nou maar,” merkte haar vader geprikkeld op.

„Invasie van de B elard-kinderen.”

Resl haalde de schouders op. „Wat kan het je schelen, George? Ik snap best dat jij Jason liever als secretaris van Benedictien zou zien, maar dat is-ie voorlopig nog niet... als-ie dat ooit wordt. Neem toch niet alles zo ernstig op. Jason zal haar trouwens aan zien komen, wat, Jason?”

„Er is al zoveel over dat gebouw geschreven. Hij heeft meer behoefte aan een extra kracht dan aan een journaliste!” Jason bleef nog even stilstaan bij de deur. „Hij wil er een via het uitzendbureau aannemen voor een paar weken. Is dat niks voor jou? Het is niet echt onder valse vlag. Ik heb hem verteld dat ik een zus heb die aan journalistiek doet.”

„Nou, je vertelt nogal wat!” Susan was er niet blij mee, ze liep achter hem aan naar boven. „Je hoeft mijn weg echt niet te effenen, dat doe ik zelf wel... ik wil al vanaf het begin daar eens een kijkje nemen,

meer om het interessante gebouw dan om de mensen, maar als jij je er nou mee gaat bemoeien...”

„Mens, zeur toch niet zo!” loeide Jason, staande in de deuropening van zijn kamer en met boze ogen zijn zus nakijkend, die haar kamer nog een verdieping hoger had. „Waar maak je je nou druk over? Doe wat je niet kunt laten en laat wat je niet kunt doen... goed zo?”

Hij gooide de deur in het slot en Susan vond haar broer toch wat kort aangebonden omdat ze meestal veel van elkaar konden verdragen.

Resl kromp in elkaar bij de harde geluiden die dichtgesmeten deuren veroorzaken, ze kon heel slecht tegen harde geluiden. Het was een van haar weinige zwakheden, ze had dit overgehouden uit haar jeugd, toen een donderend neerstortende lawine in enkele minuten heel haar familie had weggevaagd. De heer des huizes zag veel maar zei gewoonlijk weinig. Hij stond op en liep rustig naar boven, waar hij op de deur van Jasons kamer tikte.

Jason keek verwonderd op toen hij zijn vader zag staan, die er geen gewoonte van maakte zijn zoon op diens kamer te bezoeken; dat deed hij trouwens nu ook niet.

„Is er iets, pap? Ik neem aan dat je niet voor niets bij me op bezoek komt?” Jason grinnikte en maakte een uitnodigend gebaar.

„Nee, laat maar jong! Een nieuwe baan is altijd enerverend, maar wil je dat misschien niet uiten door aan de lopende band met deuren te smijten, dat doe je nou al een week lang. Mij kan het niet schelen, maar ik dacht dat je wist hoe allergisch mama daarvoor is. Je kunt best een of twee keer en desnoods drie keer met de deur smijten, maar je moet er geen gewoonte van gaan maken. Voor het geval je, aan je gezicht te zien, nou weer gaat gooien... doe het niet, mijn zoon, als je je vader niet werkelijk kwaad wilt zien worden. Tjuus!” Hij keerde zich om en liep net zo rustig als hij gekomen was, de trap weer af. Boven bleef het stil.

In de volgende weken bleek Jason zich helemaal met zijn werk verzoend te hebben en diepgaande gesprekken met de directeur te hebben, wat zijn familie tamelijk vreemd vond. Ze staken hun mening dan ook niet onder stoelen of banken en Jason kreeg op een avond dan ook hooglopende ruzie met zijn zus.

„Vrijheid, gelijkheid... waarom niet?” Ze haalde de schouders op en haar donkere ogen straalden niet alleen spot uit maar ook bezorgdheid. „Ondanks dat heb ik nog nooit gehoord dat de directeur van zo'n bedrijf eindeloze gesprekken met de portier komt houden. Als hij dat wel doet, heeft-ie er een bedoeling mee. Ik vind het niet gezond... als je het mij vraagt.”

„Ik vraag het je niet,” snauwde Jason. „Benedictien is gewoon een aardige vent en als je soms denkt dat hij in mij persoonlijk geïnteresseerd is, dan zit je ook fout. Hij heeft een heel leuke vriendin en...”

„Praat zij ook zo uitgebreid met jou?” vroeg Susan, met net dat tikkeltje hoogmoed in haar stem waar Jason razend om kon worden en dat werd hij dan ook prompt. Op zo'n ogenblik komen verwijten los die beter ongezegd kunnen blijven en zo ging het ook in huize B elard.

„Mens, zeur niet... ik verdien tenminste, doe jij het me maar eens na met je prulschrijverij. Freelance... het mocht wat! Zoek ook liever een behoorlijke baan, in plaats van te lopen lanterfant en urenlang je tijd te verdoen achter een schrijfmachine waar niks uitkomt. Waar schrijf jij nou over? De kat van mevrouw B zat in de boom en de brandweer rukte uit om het dier te redden...”

Waarop Susan zo terecht kwaad werd, dat ze broeder Jason een fikse draai om zijn oren verkocht. Dit kleine drama speelde zich op zaterdagmorgen af, wanneer de familie zich bij mooi weer in de tuin en bij slecht weer in de serre neerliet om gezellig koffie te drinken met mama's verrukkelijke appeltaart... zo was de traditie. Deze morgen liep de zaak dus fors uit de hand. Pa, die in de tuin de rozen-struiken inspecteerde en ma, die op de drempel stond met de taart in haar handen, maakten het handgemeen van hun spruiten mee. Mama zag het en papa hoorde het.

„Wat zullen we nou beleven?” Pa stapte via de tuindeur binnen en ma vlijde behoedzaam de taart op de tafel in de kamer, voor ze naderbij kwam.

„Susan, waarom sloeg je Jason?” vroeg ze, zo kalm alsof ze vroeg: „Hoeveel klontjes in de koffie?” Het had altijd zo'n ontwapenend effect maar ze was zich dat nauwelijks bewust.

„Omdat hij beledigend werd, mama,” legde Susan, alweer gekal-

meer, uit.

„Hij zal wel zeggen dat hij het niet zo gemeend heeft, maar als je driftig wordt, en dat werd mijn broertje, dan gooi je er dingen uit die je wel denkt maar liever niet zegt. Hij verweet me lanterfant en zo... vandaar. Ik had natuurlijk niet moeten slaan.”

„Ja, en jij moet je voortaan niet met mijn zaken bemoeien. Dat was de oorzaak en nou wil ik er niets meer over zeggen of horen.”

Susan en Jason namen hun koffie en het stuk appeltaart beiden mee naar hun eigen kamer, ze konden voorlopig elkaars gezelschap niet verdragen.

Hun ouders dronken samen koffie en vonden dat eigenlijk helemaal niet ongezellig.

„Laat Susan en Jason maar rustig mokken in hun eigen afdeling,” troostte George Bélard zijn vrouw, die toch ontdaan was over de ongewone uitbarsting. Woordenwisselingen vond ze gewoon, maar de vechtpartijen hadden zich beperkt tot hun kinderjaren.

„Ach, ze zullen allebei wel een stukje van het gelijk hebben,” zei Resl peinzend en schonk verstrooid de tweede kop koffie in, waarna ze tot de ontdekking kwam dat ze in de melkkan stond te schenken. Daarna stootte ze een vol kopje om en vond haar man het tijd om in te grijpen.

„Weet je wat? Laat liggen die rommel... wij gaan ervandoor, naar dat nieuwe tuincentrum. Het is maar een vijftien kilometer hier vandaan. Ik moet toch wat nieuw goed hebben voor de tuin en jij wilde planten in de serre. Wij verdwijnen en die twee mokken maar raak. Wij laten ons weekend toch niet verknoeien.”

Lang geleden, in het begin van hun kennismaking, was Resl heel depressief geweest; ze geloofde niet dat er in haar leven nog echt goede dingen zouden gebeuren. Ze hield vanaf het begin van George Bélard, een vriend van Myrthe en Stefan, maar ze was ervan overtuigd dat ze niemand geluk kon brengen en iedereen waarvan ze hield, werd haar toch weer afgenomen. George hield stand en won het. Resl leerde weer van het leven houden en kreeg langzamerhand vertrouwen in de toekomst. In de loop der jaren wist George kleine depressies altijd onopvallend op te vangen en zo ging het ook op deze zaterdagmorgen. Zoals de meeste mensen vond Resl ruzie in

huis verschrikkelijk en het kwam zelden voor, maar ze ging meteen opgewekt in op het voorstel van haar man om ervandoor te gaan.

„Waar gaan jullie heen?” Susan boog zich uit het raam van haar kamer toen ze de auto op het tuinpad en het sluiten van de garage-deuren hoorde.

„Gezellig samen ervandoor!” Haar vader wuifde vriendelijk tegen haar. „Als je straks beneden komt, ruim dan even de koffietroep in de serre op.”

„Juist... ja,” zei Susan nadenkend en hoorde onder haar een raam open gaan.

„Gaan jullie weg?” riep Jason verwonderd. „Waarheen, en wanneer komen jullie terug?”

„Weten we niet, dat zie je wel.” B elard stapte in en zei droog: „Het is niet altijd ideaal als je grote kinderen thuis blijven hangen. Jij vond het zo prettig dat ze het allebei nog even uit wilden zingen, tot ze iets beters vonden.”

„Susan met haar zolderkamer van driehonderdvijftig gulden, waar ze absoluut geen ruimte had en overlast van de benedenburen, dat ging ook niet langer,” verdedigde Resl haar kinderen. „Nou, en Jason... die jongen had gewoon niks. Het is allemaal voorlopig. Als Susan iets goeds kan krijgen, gaat ze weg, maar ik ga niet aan mijn kinderen vragen of ze nou onderhand eens willen vertrekken. Ik vind het gezellig dat ze er nog zijn. Het gaat gauw genoeg voorbij. Laat het nou maar zo. Dit conflict was natuurlijk een uitzondering en Susan heeft er misschien van geleerd. Ik weet evenmin wat ik van die toestand bij Jasons kantoor moet denken, maar ik zeg er niets van. Susan doet dat wel, ze hebben elkaar altijd de waarheid gezegd.”

„Maar dan alsjeblieft zonder elkaar te slaan,” mompelde George en Resl gunde hem het plezier van het laatste woord, ze ging er gewoonweg niet meer op in en bovendien reden ze de parkeerplaats van het prachtige tuincentrum op en daar ging toen alle belangstelling naar uit.